

Encara que en escrits de forasters apareix trivialitzat com *Puigfrancor*, no deu haver estat mai la pronúncia de la llengua oral i viva. Tampoc, però, aquesta no seria la primitiva, judicant per la documentació antiga sinó resultant d'una dissimilació de *puñafrankor*, on la nasallitat s'eliminà però conservant-se l'articulació palatal de la *y* (→ *ž*). Ja explicat en *DECat.* vi, 859a23-2.

MENC. ANT. 904: «villa *Pugnafrancorum*» sotmesa a l'església de Camprodon, cit. junt amb Freixenet, Segorilles i Graxanturi (Villan., *Vi. Lit.* xv, 276); 933: de nou, junt amb *Cresenturi*, en la fundació del monestir de Camprodon (Villan., *ibid.*); 952: «villa *Pugna Francorum*» (*Cat. Car.* ii, 78.18, cf. 75.6); ja amb variant *Puja-* en el ms. A; 960: «*Pugna franchorum* ---Teizer (- r. Ter), --- *Espinalba* ('Espinauga', damunt i al SO. de Camprodon en els pendents de la serra de Taga), *Lebosa* (- 'Comalavosa'-)» (Monsalv. xi, 196.11); 1019: «in Camporotundo --- alodem quem dicunt *Pugnafrancorum*» (*MarcaH.*, col. 1001). Nom que ha de fer memòria d'un combat lliurat pels francs o contra els francs, en els SS. vii o ix (en què tots els nostres hi anaven submisos).

Els altres NLL d'aquest art. són veritables compostos de *puig* (ll. *PODIUM*):

PUJAGRAN

Mas antic a la vall d'Hostoles, te. Amer (xiv, 91), i torrent de *pužęgrán*, afl. esq. del Riu Brugent, que baixa del mas i de l'alt trifini amb La Barroca i St. Martí de Llèmena (XLIV, 91). Format amb el NP germ. AGRAMN, frànciç i alt-alemany, documentat des del S. VIII, sovint en el *Polypt. Irminonis* i fonts alamàniques (Först. c. 22).

Pujagut, entre Aiguafreda i Tagamanent + agut.

Pujalder, *Puig* + *Alder*.

Pujalmessén (*DECat.* vii, 759 16a a Mall.), potser més aviat compost amb el NP fem. Ermessendi(s), que fa explicable també els compostos de *sem* que aplego en *DEÇat.* l. c.

Pujalós, te. Begudà, V. Alós *Pujals*, V. *Pujal* (a l'art. *Puig*)

PUJALT

(1). Poble de l'Anoia ja prop de Segarra, entre Calaf i Cervera.

PRON. *pužál* a *Freixenet* (Casac. 193). Compost de *Puig* i l'adj. *alt*.

MENC. ANT. 1135: «castrum Sti. Stephani de Castri Follit --- *Pugalto* --- Gaver ---» (Ponsich, *Ét. Rouss.*

ii, 130); 1154: *Podio Alti* (Kehr, *Papsturk.* p. 342); 1165: *Podio alto*, (*ibid.* 411); 1086: *Podio alto* (*Cart. Poblet*, p. p. 112); *S. XII: Puig Alt, Pugalt* (llestes de parr. vigatanes, p.p. Pladevall, 214); 1313: *Puigalt* (*CoDoACA*, xii, 251); 1331: S. Andrea de *Pugalt* (llista p. p. Junyent *Misc. Gri.* i, 378).

(2). *El Pujalt*, veïnat del te. de Lledó, Emp.

(3). Mas de *puğalt* te. de Morella, dena Gavaldans - Alcoleja (a. 1443, Cpbr. Milian, 7v., 8).

Dim. *Pujaltell* a la vall de Lord, a. 1068 (Arx. Sols.).

Amb term. pre-cat. pall. *Pukalto*, S. xv, com afr. O. del te. de Sobac damunt, Llavorsí, te. Roques d'Auló (52 x 20') i Coma del *Forn* (53' x 25'); ja S. xvii en un capbreu de la V. d'Assua (xxii), en un altre d'allí mateix a. 1645: *Puig-alto*, (a. 1645, lín. 13), sembla ser un lloc diferent, més a l'O., alta Ribag., cap al Pont de Suert; a. 979: «in *Pugalto*» (Abadal, *P. i R.* n. 256).

Pujamanya, les Guàrdies cap a Espinelles, nom que altres trivialitzen dient *Puig de Manyà*, però serà aquell l'originari provinent de *PODIA MAGNA*, amb *PODIA* 'puigs', plural del neutre *PODIUM* (id. en altres noms de turons en plural com en *Puigsallança*, el cim culminant de la serra de Finestres, amb *-ança* substituïnt *-ença*, cf. *sallant* var. local de *Sallent*, supra).

Pujamar, mas antic a Osona te. Muntanyola, que ja trobo grafiat *Pugemar* en un doc. del S. xvi (*BABL* viii, 382 (cpt. amb el NP *Ademar*, cogn. mod. Amà(r), Aymà).

Pujamentí, cpt. amb el nom de Sant Aventí, *E.T.C.* i, 124.

Pujamilot. «alberch --- que és al peu de *Pujamilot*, prop Vilanova [de la Muga], a menys de mija legua de Peralada» (Muntaner cap. 138). Coll Alentorn relaciona amb un passatge paral·lel de Desclot (*NCL* v, 126n.). Compost amb un NP provinent del NP ben conegut *Amill*, oc. ant. *Amielh*, germ. *Amel* / *Amili*, (Först, c. 88-89) amb sufix dim.-hipoc. *-ot*.

PUJAMPÍ

Mas antic en el Lluçanès, te. Alpens (1954, xii, 165), vaig oir-lo *pužumpí*, però abans (1927, exc. 127) l'havia oït *pužempí* (corromput *Puigxemplí* i *Puigemplí* en l'*IGC*). D'acord amb les grans esteses de pinars que s'enfilen, des d'allí fins al cim de Puigcornadó, pot venir de **pujapino*, amb propagació de la nasal de *PODIA PINUUM* 'puigs de pins' (plur. neutre, cf. supra *Pujamanya*), amb propagació de la nasal final a la síl·laba interna. Mentre pujava d'allí al Puigcornadó deia per dintre meu les estrofes finals de l'«Excelsior» de Carner el Magne: «he reprès altre cop un camí solitari / i com du a vostre cim / jo no puc reposar-hi, / oh m u n t a n y e s d e p i n s coronades de llum!». Ja amb la nasallitat propagada